

2.8.2020, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vší zemi! Svou velebnost vyvýšil jsi nad nebesa. Ústy nemluvnat a kojenců jsi vybudoval mocný val proti svým protivníkům a zastavil nepřitele planoucího pomstou. Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil: Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš? Ž 8, 2-5

PÍSEŇ 158 samému bohu sláva,

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, Pane náš, děkujeme ti, že se nás ujímáš každého dne, i když jsme znavení a zkroušení, ale i když máme z něčeho radost a daří se nám. Děkujeme ti, když své slabosti a nedostatky umíme využít i k něčemu dobrému, ale i když nás ty sám vyvádíš z našich nemocí a neudů. Děkujeme ti, že jsi s námi a prosíme tě, abys s námi zůstal i nadále. A prosíme tě za každé tvé slovo i slovo tvého syna, buď nám posilou i povzbuzením, i když si ho třeba tolik nevážíme. Prosíme tě i za dnešní shromáždění, buď nám přítomen svým světlem ale i slovem, ale i činem, kterého bychom se mohli chytout i my. Prosíme tě, požehnej tomuto lidu i všem, kdo se scházejí ve tvém jménu, ať žijeme ke tvé slávě a sobě k spasení. Amen.

1. ČTENÍ Gn 1, 3-5.14-19

PÍSEŇ 209 o slunce spravednosti,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, prosíme tě za všechny, kdo si nevědí s něčím rady, prosíme tě, ved' nás cestou moudrého a správného rozhodování, prosíme tě, daruj nám svůj pokoj, ať víme, kam kráčíme. Prosíme tě za všechny, kdo se trápí ať už nad svými blízkými nebo nad celým světem nebo jen nad tím, když někdo nevidí. Prosíme tě za všechny, kdo ještě nebo už neznají cestu, ved' je svou pomocnou rukou, ať najdou, co hledají. Prosíme tě za všechny, ke komu se tvé slovo ani tvé činy ještě nedostaly, ved' je cestou lásky a pokoje. Do tvých rukou vkládáme všechny tiché a zarmoucené, všechny chudé i nemocné i všechny, kdo o to i stojí. A s radostí vyhlížíme tvůj příchod, který by i nás postavil na nohy a dal nám dobrou naději i výhled do budoucna. A společně se modleme tak, jak jsi nás naučil: Otče náš... amen.

POSLÁNÍ Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti – ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal. Trvá však naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích. Ř 8, 19-21

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.' Num 6, 24-26

PÍSEŇ 487 amen, otče,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 9, 1-7

Cestou uviděl člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Když to řekl, plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel slepému tím blátem oči a řekl mu: „Jdi, umyj se v rybníce Siloe.“ (To jméno znamená ‚Poslaný‘.) On tedy šel, umyl se, a když se vrátil, viděl.

Milí přátelé,

největším problémem Ježíšových učedníků byl vždycky v tom, že měli zvěstovat Boha. Mluvit o Bohu. To bylo vždycky hlavně na Ježíši a dnes je to hlavně na faráři. Co však znamená mluvit o Bohu a v jakém smyslu jsme i my dnes teology?

O skutcích se mluví velice snadno, a to i o těch Božích, ale jak dnes mluvit o Bohu? Neboli jak dnes zvěstovat Boží přítomnost?

Především lidsky. Být slepý je lidské, kdo může za lidskou slepotu, je celkem jedno, slepý ostatní není jen ten, kdo nevidí, ale i kdo vidí, ale nerozpozná. Takže i o Bohu je dnes třeba mluvit hlavně lidsky. A to znamená tak, že Bohem se nemá strašit, trestající Bůh je výlev Starého zákona, ale mluvit o Boží milosti, o tom, že nás má Pán Bůh rád a je schopen uzdravit i lidskou slepotu, i když často jen obrazně.

Pak to znamená, že Bůh je tu pro všechny, jen jim dát šanci, Bůh je tu pro tebe i pro tebe, ale i pro tebe.

A pak to znamená, že Bůh přichází i v noci, kdy snad už nikdo nepracuje, a právě tehdy přichází Bůh, aby nám i skrze své učedníky on sám zvěstoval jednak svou přítomnost a jednak to, že jsou na světě i jiné věci, například jeho světlo a tím i čas, kdy lze mluvit i o něm, totiž o Bohu samém.

Takže jak dnes mluvit o Bohu a zvěstovat i jeho přítomnost?

Pak také včas. Neboli dokud je noc. Ve dne toho moc namluvit nejde, ale v noci je to jiné. To se probouzí i naše mysl a dochází i na otázky, na které se běžně nedostává. A nejde jen o naše nejčernější myšlenky, ale právě na ty, kdy přichází ke slovu i Boží světlo a spolu s ním i otázka po tom, proč tu vlastně jsme.

A konečně dokud člověk nevidí, ne snad dokud je slepý, ale dokud nevidí, co se to kolem něj děje. Až když přijde Ježíš a řekne, že tu je, právě tehdy může slepého i uzdravit a také ho poslat, aby se už sám umyl a sám také viděl. A právě tehdy může prohlédnout i každý, kdo ne, že nevidí nebo by byl slepý, ale ke komu se Boží zájem o člověka ne a ne dostat a sám přijít úplně nemůže, ale čeká právě na toho, kdo by ho i takzvaně uzdravil, to jest potřel by mu oči a řekl by mu, oslovil by ho s tím, že i on může vidět, jak se i na něm může projevit také Boží moc.

No dobře, ale kde v tom jsme my. Ježíšovi učedníci. Nebo snad ti, kteří také hledají Boží přítomnost. Přítomnost světla ve světle. Nebo snad ti, kteří jen hledají Boží lásku a jeho milost, která by je uzdravila ze všech nemocí a vin a ze vší slepoty.

Ano, ano, ano. Tak a jdeme na to. Co je láska Boha k člověku a tím i jeho milost. To je i naše dnešní téma. Neboli proč nás má Bůh rád tak, že je i s Ježíšovou pomocí schopen i na nás projevit své skutky. No právě proto. Bůh nás má ve své milosti rád tak, že nám dává prohlédnout, nikoli vidět, ale prohlédnout, že i my mu stojíme za to, aby i s námi mohl počítat i pro své, to jest Boží, činy. Nejen naše, ale i ty Boží.

A teď co to je. A čím se i na nás Bůh projevuje i tak, že i nám dává poznat svou milost. No přece svou láskou. Bůh nás má ve své lásce rád tak, že nám dává jednak poznat svou milost a pak nám dává nahlédnout i pod pokličku přicházející noci, kdy se tím světlem světa stává právě jeho Syn, aby mu s tou jeho přítomností i trochu vypomohl a dal nám všem nejen poznat, ale i prožít, případně zkusit, že i my můžeme spatřit, jak se projevuje i on sám.

A teď proč o tom vůbec mluvím. Neboli co je na té Boží lásce k člověku a jeho milosti tak podstatné, že je o tom i tolik řečí. No, protože lásky není nikdy dost a té Boží už vůbec a milosti jakbysmet. A taky proto, že o čem jiném se dá v souvislosti s Boží přítom-

ností také mluvit než o tom, že nás Bůh má především hrozně rád. A to tak rád, že nám jednak posílá svého Syna, aby nám tu jeho lásku také dosvědčil a pak nám i skrze něho dává nahlédnout i do všech našich nemocí a možná i určité slepoty, která se ani zdaleka netýkala jen jednoho člověka.

A na nás je tuto jeho zprávu o člověku, který nikdy neviděl a nezná světlo zvěstovat i do celého světa, aby se i na něm mohly projevit Boží skutky.

Nejde však o svět, ale právě o toho jednoho člověka, který nikdy neviděl, a právě na něm se má projevit, ukázat a zjevit, že i s ním má Bůh své plány.

A co je člověk a jaké jsou i ty Boží plány s ním? Především nástroj Boží milosti. Ano, člověk je ten, na kom se má projevit, ukázat a zjevit, že i jeho má Pán Bůh rád natolik, že už pak stačí jen jít, umýt se a pak se zase vrátit a vidět. A vidět co? A vidět především to, že se ta milost může dostat úplně ke všem, a to i těm, o kom bychom to ani dříve moc nepředpokládali jednoduše proto, že bychom tomu ani moc nevěřili.

Ale láska i hory přenáší, a tak i víra a taky naděje. Neboli víra, naděje a láska, abychom na to nezapomínali. Víra v to, že opravdu každý člověk má šanci a Boží milost tu je i pro něj, naděje, že

opravdu každý člověk může nakonec prohlédnout a Boží milost je tu i pro něj a láska, kterou i nám dává Bůh zakusit svou přítomnost.

Takže přátelé, tady to máte všechno pěkně pohromadě. Stačí jen se toho chopit a zvěstovat Boha hezky lidsky a až když je tma a dokud člověk nevidí neboli ve víře, naději a lásce, že Bůh je tu i pro něj. Ale a teď to přijde ještě jinak, je tu Bůh i pro mě?

A na to je právě ta víra, naděje a láska taky. Že je tu i pro mě. Člověka, který toho taky moc nevidí, naději nemá téměř žádnou o lásce ani nemluvě, a přece se i jemu může dostat té podivuhodné Boží milosti, jaká se může dostat i každému, kdo ji umí také přijmout.

A ta se přijímá především s vděčností. S vděčností za to, že i ke mně Ježíš došel a přes dotazy jeho učedníků, jak to se mnou vlastně je, mi do toho života vnesl i trochu toho světla, s vděčností za to, že se i mě Ježíš nakonec ujal, potřel mi oči a já jsem pak mohl jít a když jsem se vrátil, tak jsem viděl i to, co dosud ne.

A s vděčností za to, že tuto Boží milost mohu zvěstovat i člověku, který o ní třeba ani dříve nevěděl a ne, že by nyní měl, spíš by ji mohl zakusit též, a přitom zůstat právě tak člověkem jako předtím, jen vidoucím a současně tím, kdo se bude moci vrátit i tam, kde ho čekají už jen samé dobré věci.

PÍSEŇ   452 za dar slova, 635 tvá, pane, láska